

Vinga

Són diversos els mots exclamatisus, o usats amb un valor excepcional, que provenen de formes verbals arcaiques —a cops conservades també en els parlars dialectals—, normalment de l'imperatiu i del subjuntiu, cosa d'altra banda ben lògica, per tal com amb aquests temps hom expressa les ordres, les prohibicions, el desig, la voluntat, la possibilitat, etc. Curiosament, són especialment els verbs començats en «v» que han fornit aquesta mena de mots, com «vejam», «ves», «vet» i «veus», procedents de «veure»; «vijsca» procedent de «viure» i «vinga» de «venir». La independència d'aquests mots respecte al verb de què provenen és una qüestió de criteri, i això fa que algunes vegades tinguin una entrada pròpia en l'article dels diccionaris i que d'altres, en canvi, hi figurin entrats dins l'article del verb de què han sorgit.

Però si cerquem el mot «vinga» al Diccionari Fabra no l'hi trobem ni amb article propi ni com una forma del verb «venir», malgrat que es tracta, sens dubte, d'una exclamació molt usual i popular, i cal considerar, per tant, que aquesta absència és deguda a una simple omisió i no pas a una exclusió deliberada, com si es tractés d'una forma impròpia i inadmissible. Ho confirma el fet que trobem aquesta exclamació usada en un exemple d'un altre mot del mateix Diccionari: «Ell

vinga insultar-te, amenaçar-te, i tu aguantar!» («aguantar»). I, d'altra banda, el mot és recollit, explicat i exemplificat, no solament pel Diccionari Alcover-Moll sinó també per la Gran Enciclopèdia Catalana, en tots dos repertoris com un cas especial de l'ús del verb «venir», és a dir, sense entrada pròpia.

Vet aquí la informació que en dona aquesta darrera obra: «Exclamació que hom utilitza per a demanar una cosa que desitja tenir tot seguit». «Vinga música!» «Exclamació utilitzada per a indicar el caràcter apressat, insistent o durador d'una acció o objecte». «Ens vam escapar, i vinga córrer per carrers i places!» «Vinga sales i més sales!»

En els casos en què el mot que depèn de «vinga» és un infinitiu, l'ús oral podria potser induir a creure que «vinga» regeix la preposició «a»; dens dubte a causa del to enfàtic amb què són pronunciades les frases que origina. Observem, però, que d'acord amb els exemples transcrits, de Fabra i de la Gran Enciclopèdia, aquesta preposició no intervé en cap cas. Caldria no escriure, doncs, «Vinga a córrer», «Vinga a riure», tal com més d'un cop ens podríem sentir temptats a fer, sinó més simplement «Vinga córrer» i «Vinga riure!»